భ్రమరం

రమణ సిగ్గుపడ్డాడు! సిగరెట్ క్రిందపడేసి బూటుతో తొక్కేసి "మీ నా పేరూ" అనడిగాడు.

"భ్రమర....చాలా పాతపేరు. భ్రమరాంభ నాకు నచ్చక భ్రమర అని మార్చుకున్నాను!" భ్రమర కారు దగ్గరగా వచ్చి అన్నది.

"నా పేరు రమణ...."

"చాలా బాగుంది మీ కారులా" భ్రమర కారుని ఆప్యాయంగా ముట్టుకుంది.

ఆ సాయంత్రం మల్లెలు విరిసినట్లు, వెన్నెల కురిసినట్లుగా వుంది రమణకు.

భ్రమర నవ్వుతూ సీతాకోక చిలుకలా వుంది. చేతిలోవున్న ఎర్రరంగు ప్లాస్టిక్‌బుట్ట మినహాయిస్తే, భ్రమర దివినుంచి భువికి దిగివచ్చిన సోఫియా లారెన్, మర్లిన్‌మన్రోలలా అనిపించింది రమణకు. అంతేకాదు. అంతటి సుందరి చనువుగావచ్చి చెంతచేరి పలకరించటం రమణకు యెంతో సంతోషాన్నిచ్చింది.

"అలావెళ్ళి 'టీ' త్రాగుదాం" అన్నాడు అడుగు ముందుకు వేసి!

భ్రమర కారు దగ్గర నుంచి రాలేదు. ఆమె మొహంలో ఫిలమెంట్ తెగిపోయింది.

"నే రాను!"

"మరి!"

"కార్లో కూర్చుందాం"

గొప్పింటి పిల్ల, కోరితే, కాదనగల ధైర్యం రమణకు లేదు. డోర్‌తెరిస్తే, అమాంతం వెళ్ళి స్టీరింగ్ దగ్గర కూర్చుంది భ్రమర. రమణ సిగ్గుపడుతూ వెళ్ళి పక్కన కూర్చున్నాడు.

"అద్దాలు మూసెయ్యి, రోద—మనం హాయిగా మాట్లాడుకోవచ్చు."

చిన్న ప్రపంచం, అందులో ఆ ఇద్దరూ.

"మీరెక్కడుంటారు!"

"నేనా.... బంజారాహిల్స్.... మా యింట్లోంచిచూస్తే ఫలక్‌నుమాప్యాలెస్. బిర్లామందిర్ అన్ని కనబడతాయి."

"మీరు రోజూ వస్తారా?"

"ఆహా! మా అమ్మకు ఆరోగ్యం బాగోలేదు. అందుకని రోజూ వస్తా. ఆమెతో-బోర్, ఆమె మాట్లాడదు నేను ఆమెతోపాటు ఖైదీలా కూర్చోవాలి।" భ్రమర స్టీరింగ్ త్రిప్పుతూ, స్విచ్‌లు నొక్కుతూ కూర్చుంది.

రమణకు ఆమె చిలిపితనం, కారులో ఎక్కిన సంబరం చూస్తుంటే అనుమానం వచ్చింది "ఈమె గొప్పింటి బిడ్డేనా?" అని।

భ్రమర అది కనిపెట్టింది "మా ఇంట్లో రెండు కార్లున్నాయి. ఒకటి ఇంపాలా 'మరోటి చెవర్లెట్. అయితే ఏం నన్ను ముట్టుకోనివ్వరు!"

"ఎందుకని।"

"మా అక్క! కారు డ్రైవింగ్ నేర్చుకుంటూ, యాక్సిడెంట్‌లో మరణించింది!"

క్షణం విచారం, ఆమె మొహాన్ని క్రమ్ముకుంది.

కలవారిపిల్ల అలా విచారంగా వుండటం రమణకు బాధ కలిగించింది. ఏం

చెయ్యాలో తోచలేదు. రేడియో ఆన్ చేశాడు. జనరంజని మొదలైంది.

"కాసేపు అలా తిరుగుదామా"

"ఉహూ" అని తలొంచుకుని "నాకిక్కడే బావుంది. మంచి పాటలొస్తు న్నాయి. పైగా యిక్కడ ఎంతో ఏకాంతంగా వుంది" అంది భ్రమర.

"మీ యింట్లో ఎవరెవరుంటారు?"

భ్రమర రమణ కళ్ళల్లోకి చూసింది. ఆ కళ్ళల్లో, చూపులో ఆర్ద్రత, నిస్సహాయత వుంది.

"నేనూ, మా అమ్మా యిద్దరమే! లంకంత యిల్లు. సమాధిలా వుంటుంది. అమ్మకు ఆయాసం మాట్లాడదు. ఆ యింట్లో నాతో మాట్లాడే వాళ్ళెవ్వరూ లేరు. కొంచెంసేపు గార్డెన్‌లో తిరుగుతా! పూజ చేస్తా, రేడియో వింటా! అయినా ప్రొద్దుగూకదు "

"పోనీ పెళ్ళి చేసుకోక పొయ్యారా?

రమణవేపు వారకంటితో చూసి, గుండెలోతులు శోధించి "చేసుకుంటా! కానీ మా అన్నయ్య ఫారెన్ నుంచి రావాలి. అప్పుడు పెళ్ళి" అని నవ్వింది. ఆ నవ్వులో మోహం వుంది. రమణ ఆమె ముహం చూసి ముగ్ధుడైనాడు. ఆలోచనలో పడ్డాడు.

భ్రమర చక్కగా, అందంగా లేత తమలపాకులా వుంది. తనంటే అభి మానముంది. ఈ అనురాగ లత. పుష్పించి ఫలిస్తే?....రమణ ఆలోచనలు మంద్ర మంద్రంగా సాగాయి. తీగెలు తొడిగి, ఆశలు పుష్పించాయి.

"ఎందుకూ నవ్వుతున్నారు?"

రమణ జవాబు చెప్పలేదు.

"నా మాటలు నమ్మశక్యంగా లేవా?"

భ్రమర కోపంచూసి రమణ నవ్వుకున్నాడు.

"సరే అయితే! రాండి. ఇప్పుడు మా యింటికెడదాం!"

భ్రమర కారు దిగి నిలబడ్డది ప్లాస్టిక్‌బుట్ట పట్టుకుని!

రమణకు ఏం చెయ్యాలో తోచలేదు. కారు తీసుకువెడితే యజమాని ఏమంటాడో! కారు వదిలేసి వెళ్ళడం యెలా?

"భ్రమరాంబగారూ...."

"నన్నలా పిలవకండి మీ రెంతో మంచివారని మీతో మాటలు కలిపా! కానీ యిలా అవమానిస్తారని తెలిస్తే రోజులా దూరం నించే చూసి వెళ్ళేదాన్ని"

"క్షమించండి"

"మా యింటి కొస్తారా!"

"తప్పకుండా! కానీ ఇప్పుడు కాదు!"

"కాదు ఇప్పుడే వెడదాం. కారులో ఎంతసేపు వెడతాం!"

రమణ ఆలోచించాడు. వెళ్ళకపోతే తనను డ్రైవరుగానే అంచనా వెయ్యవచ్చు. అప్పుడు ప్రేమలత వాడిపోవచ్చు. బంగారు కలలు కరిగి నీరైపోవచ్చు.

వెడితే కారు యజమాని కసురుకుంటాడు. లేదా ఉద్యోగం పీకేస్తాడు మళ్ళ కొన్నాళ్ళు రోడ్లమీద, ఆకలి!

"నేను మీఅంత గొప్పదాని కాకపోవచ్చు. కానీ స్నేహితురాలిగా పిలుస్తున్నాను."

రమణ ధైర్యం చేశాడు. దగ్గరగా వెళ్ళి, ఆమె చేతిని తన చేతిలోకి తీసుకుని, మెల్లగా నొక్కి "సారీ! పదండి వెడదాం!" అన్నాడు.

మబ్బు విడిచిన ఎండలా భ్రమర మొహంలో దరహాసం వచ్చింది. చెంగున ఎగిరి కారులో కూర్చుంది.

కారు స్టార్ట్ చేస్తూ రమణ అడిగాడు. "మీ అమ్మకు చెప్పిరారా!" అని.

"ఇవ్వాళా మా అమ్మకు గుడ్‌బై చెప్పాను" అంది భ్రమర.

నీళ్లల్లో చేపపిల్లలా కారు కదిలింది. ''సరోవర్'' దగ్గర కొచ్చాక "ఇక్కడ కాఫీ త్రాగుదాం।'' అంది భ్రమర. రమణ స్టీరింగు ఓ చెత్తో పట్టుకుని జేబు చూసుకున్నాడు యాథాలాపంగా, ఐదు రూపాయలు ఓ విరిగిన సిగరెట్టు, నలిగిన కాగితాలు వున్నాయి.

కారు లాన్‌లో పార్క్ చేసి లాక్‌చేసి దిగాడు. భ్రమర గువ్వపిట్టలా వచ్చి రమణ చెయ్యి పట్టుకుంది. ఆ స్పర్శకు దేహమంతా గగుర్పొడిచింది. గుండెల్లో హాయి హుషారుగా గంతేసి, వళ్ళంతా మెరుపులా పాకింది.

ఆరుబయట టేబుల్ దగ్గర కూర్చున్నారు.

జీతం వచ్చేందుకు ఇంకా వారముంది. ఐదు రూపాయల్తో గడపాలి. కారు ఓనరు ఉత్త వెధవ అరిచి గీపెట్టినా డబ్బులివ్వడు అదే తాగ్గటానికి, ముండలకు ఎడంచేత్తో వందలు తీసి ఖర్చు పెడతాడు. ఏమిటో వెధవ ప్రపంచం అనుకున్నాడు రమణ.

బేరర్ వచ్చి నిలబడ్డాడు. "రెండు కాఫీ" అని చెప్పి పంపాడు రమణ బేరర్ వెళ్లాక భ్రమరతో అన్నాడు. ''ఇప్పుడు టిఫిన్ చెయ్యడం నాకలవాటు లేదు.''

"నాకు అంతే।" అని భ్రమర, ఆ ప్రక్క టేబుల్ దగ్గర పిల్లలు తింటున్న ఐస్‌క్రీంవేపు చూసింది.

కాఫీ తాగ్గి బిల్ తెచ్చిన ట్రేలో ఐదు రూపాయలు పడేశాడు రమణ ఘరానాగా।

బేరర్ కదల్లేదు. ఐదు రూపాయలను శల్యపరీక్షచేసి "మధ్యలో చినిగింది

చెల్లదు సార్" అన్నాడు.

రమణకు చెమటలు పోశాయి. భ్రమరవేపు చూశాడు. భ్రమర నవ్వి. లేచి వెళ్ళింది అక్కణ్ణుంచి.

రమణకేం చెయ్యాలో తోచలేదు బేరర్ చాలా అసహనంగా నిలబడ్డాడు.

"బ్రదర్! వున్నదదొక్కటే" అన్నాడు గొంతులో దైన్యం కనబడకుండా

బేరర్ రమణను తేరిపార చూసి నోటు తీసుకుపెళ్ళాడు రమణ విరిగిన సిగరెట్ తీసి పట్టిన చెమట తుడుచుకుని. "ఛ! వెధవ జన్మ" అనుకున్నాడు త్రాగిన కాఫీ వికారపెట్టింది. క్షణం క్రితం కలిగిన ఆనందం, అనుభూతి మాయమైనాయి. ఆలస్యం అయినకొద్దీ యజమాని రూపం అగ్నిగోళాలాంటి కళ్ళు, రోజూ నోరు విప్పితే వచ్చే బూతులు పనివాళ్ళంటే గల అసహనం గుర్తుకొచ్చేస్తున్నాయి. ''బంజారా హిల్స్'' వెళ్ళి వచ్చేసరికి మరో అరగంట అవుతుంది. అప్పటికి యజమాని ''డీల్'' ఇచ్చి బయటపడి, కారు డ్రైవరూ కనబడకపోతే మాటలు 'తిట్ల'తోనే మొదలెడతాడు.

బేరర్ ఇచ్చిన డబ్బు లెక్క చూడకుండా జేబులో వేసుకుని కారు దగ్గరికి వెళ్ళాడు.

భ్రమర పాన్ డబ్బా దగ్గర్నుంచి చప్పట్లుకొట్టి పిలిచింది. వెళ్ళాడు రమణ.

''ఇక్కడ పాన్ చాలాబావుంది మీరూ తీసుకోండి" అంది భ్రమర.

తీసుకున్నాడు పాన్, దాంతోపాటు సిగరెట్ పెట్టె! రెండు రూపాయలు ఇచ్చేసి వచ్చాడు.

కారు బయలుదేరింది

''అవునూ! చక్కని కారుంది. వయస్సుంది. మరి ఆ వెధవ సిగరెట్లు కాలుస్తారేం?''

"నాకివే యిష్టం।"

"ఏమో బాబూ। మా ఇంట్లో పనివాళ్ళు కాలుస్తారీ సిగరెట్లు, మాఅమ్మకి వాసన పడదు. చూస్తే తిడుతుంది."

"మరి మీరో"

"మీరు కూడా మరే బ్రాండ్ అయినా కాల్చండి। ప్లీజ్" భ్రమర రమణ మీద వాలిపోయి చొక్కా గుండీలు లెక్కపెడుతూ, గోముగా అంది.

రమణ, ఆమె తల నూనె వాసన ఆస్వాదించి హాయిగా ఫీలయ్యాడు.

విశాలమైన తారు రోడ్డు, పందిరి వేసినట్లు రోడ్డుకిరువైపులా చెట్లు నిర్మానుష్యం, పైగా నిశ్శబ్దంగా, తాగినవాడిలా వుంది బంజారాహిల్స్.

భ్రమర దారి చూపుతుంటే కారు పోనిచ్చాడు.

ఓ పెద్ద యినుపగేటు, గేటు దగ్గర గూర్ఖా. దాటాక పూలతోట. తోట లోంచి కొంతదూరం వెళ్ళాక పోర్టికో.

కారు ఆపి రమణ, భ్రమర దిగారు. రెండు కుక్కలు తెల్లగా మంచు ముద్దల్లా పులిపిల్లల్లా వున్నవి. వచ్చి భ్రమరను ఆప్యాయంగా తాకాయి.

"ఇది టామీ, అది జానీ" పరిచయం చేసింది భ్రమర.

ఇద్దరూ లోపలకెళ్లారు గ్లాస్ స్ప్రింగ్‌డోరు తీసుకువెడితే పెద్దహాలు హాలుకు సరిపడ్డ గులాబీరంగు తివాచీ, మంచు ముద్దల్లా లైట్లు, ఓ గోడమీద నవాబుల డ్రస్‌తో, ఓ పెయింటింగ్, "అది మాడాడీ" అంది భ్రమర।

హాలు దాటి మెట్లెక్కి మేడమీది కెడితే అక్కడో ఎయిర్ కండిషన్ రూం అందమైన సోఫాసెట్, ప్రక్కనే డ్రస్సింగ్ టేబుల్, దాని కెదురుగా ఫోంబెడ్!

"ఇది మా మమ్మీ గది।"

రమణకు స్వర్గలోకంలోకి వచ్చినట్లుంది.

"కూర్చో."

"లేదు వెడతాను." రమణ టైం చూసుకున్నాడు.

"ప్లీజ్. డ్రింక్స్ తెస్తాను." భ్రమర చెంగున ఎగురుతూ వెళ్ళింది.

రమణ సోఫాలో కూర్చున్నాడు. చిన్నగా సోఫాలో కదిలాడు మెత్తగా, గమ్మత్తుగా, స్ప్రింగ్ కదిలి, అలలమీద తేలుతున్నట్లు అనిపించింది.

తన గుడ్డలు, అవతారం అద్దంలో చూసుకున్నాడు. పాత టెరిలిన్ చొక్కా చంకల్లో చిరిగింది. అయ్యగారు దయతో యిచ్చిన కాకీ ప్యాంట్‌కు గుండీలు లేవు. మొహమంతా జిడ్డోడుతూ వుంది. రాజ్యభ్రష్టుడైన రాజకుమారుడిలా వున్నానా అన్న అనుమానం వచ్చింది రమణకు.

"తనలో ఏం చూసి భ్రమర ముచ్చటపడ్డదో." ఆలోచిస్తూ కూర్చున్నాడు రమణ.

చిన్నప్పుడు చదివిన వరూధినీ, ప్రవరాఖ్యుల కథ జ్ఞాపకం వచ్చింది. అంతే, తనను గొప్పవాడిగా భ్రమర భ్రమించి వలచిందేమొ? కాకపోతే యింత డబ్బు గల పిల్ల తనను మోహించటం—సినిమాల్లో తప్ప జరుగని సంఘటన.

"ఎవరు నువ్వు?"

రమణ ఆ కంఠస్వరం విని, ఉలిక్కిపడి చూశాడు. చూసి, అప్రయత్నంగానే లేచాడు. ఆమె రూపంచూసి.

ఐదున్నర అడుగుల పాలరాతి విగ్రహం. రాజఠీవి, చూపుల్లొ శరీరంలో ఉట్టిపడుతున్నది ఇలాంటి ఆడవాళ్ళు వుంటారని వినడమేగానీ, చూడటం ఇదే ప్రథమం.

''నేను....''

ఆమె రమణను పురుగులా చూసింది. గొంతెత్తి ఎవర్నో పిలవబోయింది. అంతలో భ్రమర ట్రేలో డ్రింక్స్‌తో వచ్చింది.

రమణ ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. ధైర్యం తెచ్చుకున్నాడు.

భ్రమర చేతిలో ట్రే జారి క్రిందపడ్డది. భ్రమర నిస్తేజంతో రాతిబొమ్మలా నిలబడిపోయింది.

''ఓ! నీ నిర్వాకమా! అనాథవని తెచ్చి యింట్లో పెట్టుకుంటే ఇంతదాకా వచ్చావన్నమాట! డర్టీ క్రీచర్. శాయన్నా ఈ ముండని తన్ని బయటకు గెంటెయ్యి. క్షణం ఇంట్లో లేకపోతే పనివాళ్ళకు కొమ్ములొస్తాయి'' పాలరాతి బొమ్మ వెళ్ళిపోయింది.

రమణ భ్రమరవేపు క్షణంచూసి చిన్నగా నవ్వాడు. ఆ నవ్వులో జాలి వుంది. నిస్సహాయత వుంది. చెదరిన కలలు, చెరుపుకున్న ఆశలు, ఆశల అఖాతంలో కూలిపోయిన మానవుని శిథిలాలు వున్నాయి.

రమణ వెనుతిరిగి చూడకుండా వెళ్ళాడు. కారుస్టార్ట్ చేసుకుని వంకరగా పరమపద సోపానంలో పాము వాతలోపడ్డ పావులా బంజారాహిల్స్ దిగిపోయ్యాడు నిరాశతో

అతని కళ్ళముందు భ్రమరరూపం కదులాడుతూనే వుంది! అయితే ఇప్పుడు భ్రమరానికి రెక్కలులేవు. అవి కాలిపోయ్యాయి ఆశల నిప్పుల వేడికి! ✶

(ఆంధ్రజ్యోతి సచిత్ర వారపత్రిక 4—4—80)